

Izhaja vsak četrtek. Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
 Cena oglasom: 1 millm. višočine v širini enega stolpa L. —.80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
 Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 1. oktobra 1925 - GORIZIA, giovedì il 1 ottobre 1925.

št. 40

To usoda je človeška.

To usoda je človeška,
 da se vse naprej ne vé.
 Kar si včeraj kdaj napravil,
 danes ti narobe gre.

Biti framason moderno
 bilo je, ne dolgo še,
 član treh pik in pa trikota,
 včeraj pač, a danes né.

Kdor združuje dve lastnosti,
 ta res mora biti ptič,
 biti uslužen Bogu, vragu,
 biti bogat — nemanič.

Še sam sebi nasprotuje,
 poseduje bistvi dvě,
 še na cesto sebe meče,
 pluže, kaže si rogé.

Trgovci kupite šolske in pisarniške potrebščine v **Narodni Knjigarni v Gorici.**

Jaz sem besnel od veselja. Kadar bom šel k politikom na obisk, ponese serum s seboj. Izvedel bom stvari, o katerih politiki niti sanjajo ne.

Svet bo postal vsled te iznajdbe ves narobe. Ravno tako bomo potem želeli laži, kot bi danes radi imeli resnico. Čuk na palci.

in lakoto . . . »Sta samo dva goldinarja.«
»Ah kaj . . . smešno! Kruha in sira dobiš v vsaki hiši, kolikor hočeš zastonj! Daj sem! ... Je to vse? Ali nimaš ničesar več družega? Kakega prstana? . . .«

Gorica, dne 24. sept.

Čuk na palci je zadnje čase ves moker. Tako pada dež, da ga je po njegovem mnenju dovolj za najmanj devet let, če bi ga spravili v »reservoar«. Repa bo rada rasla, ob toliki mokroti tudi brez plesov v predpustu.

Aha, ker smo že pri plesih. Izvedel sem, da so letos iznašli par novih plesov. Tango in fokstrof sta poslala zelo ne-moderna, da nič več ne veljata. Zdaj so si izmislili ples s tako čudnim imenom, da bodo morale imeti plesalke še noge popolnoma nove zanj. Uboge punce! Komaj se nauče enega plesa in mislijo, da bodo o pustu plesale, pa pride nov ples, da se je treba znova učiti.

Čuk na palci si tega ni izmislil, ampak se mu je sanjalo, da se je njegova teta mislila zlagati, da je brala v časopisih o tem, da bodo poslali v slednjo vas poleg laškega učitelja še enega učitelja za ples, ki bo pa gotovo imel več uspeha in mnogo več poslušnih učencev, posebno pa učenk.

Če bo to res — in Bog daj, v dobro naših punc — da bi bilo — tega Čuk ne more jamčiti. Če hočete izvedeti resnico, tedaj morate kupiti novo ameriško iznajdbo, o kateri poročajo časopisi, kateri vidijo travo rasti, namreč serum resnice.

To je draga tekočnica, katero je treba vbrizgniti pod kožo in dotičnik govori resnico. Ta serum resnice Čuk vsem najtopleje priporoča, le izvestnim časopisom ne, ker bi potem ne imeli kaj pisati in ne od česa živeti.

Čuk je preizkusil ta serum na svoji sovi. Prišel je domov in jo je vprašal:

»No, kaj pa je novega, sovja dušica, ali si bila pridna?«

Pa je dejala: »Kako naj vem, če je kaj novega. Še skozi vrata se nisem pokazala.«

Vzel sem serum in ga ji vbrizgal pod kožo. Spremenila se je, pričela se tresti, nato je govorila resnico:

»Pol ure za teboj sem odšla k sosedu. Obrati sva vse sosedu, o tebi sva dejali, da si norec, dasi si dober človek, in ker nisva pogovora končali, sem ostala tam pri večerji in še čez noč . . .«

Čudno - ni čudno.

SAMOGOVOR: »Čudno se mi zdi, da ljudje kradejo, kadar so lačni. Ko sem jaz lačen, ne kradem ampak jem.«

Srečanje v gozdu.

(Po Roda Rodi).

Potoval sem z nabiralno bisago in s tulom na rami, iz Fondine v Črnigori ter takoj na koncu vasi prekoračil turško mejo. Od tu je peljala ozka in strma pot, ki pravzaprav ni bila nobena pot, skozi bukov gozd v Denoši, najbližjo albansko vas.

Šel sem in sem mislil na različne stvari —, ki nikogar nič ne brigajo. Lačen sem bil kot medved, ki se je zbudil z dolgega zimskega spanja . . . Obleko sem imel vso raztrgano. Lasje in brada . . . vse zaraščeno, podivjano radi dolgega potovanja; koža zarjavela; toliko časa je sijalo nanje vroče solnce. In kam ni sijalo?

Ure in ure sem hodil . . . Nenadoma sem dospel do neke jase, se vsedel na drevesni stor. se ozrl dolgočasno in prestrašeno okrog, ter potegnul iz čevlja zemljepisno karto. Toda karta je lagala kar za stavo.

Torej dalje . . .

Nenadoma — sredi samotne samote se je prikazal izza grmovja ogromni Albanec. Dolga puška mu je visela na hrbtu, z desnico pa je segal za pas. Tako je stal tam — nadežloveška podoba, kip iz bronca. Na smrtni postelji ne bom pozabil tistega pogleda: po-

nos, jeza, moč — cela smrtna obsodba je bila zapisana v tistem pogledu.

Zdelo se mi je, da je bil moslem, zato sem ga pozdravil po mohamedanski navadi.

»Stoj!« je odgovoril jedrnato.

Nato me je premeril od nog do glave in rekel surovo:

»Ali se ne moreš umakniti?«

»Skušal sem se nasmejati:«

»Gotovo, gospod, če potrebuješ toliko prostora!«

In sem ga obšel v velikem kolobarju ter se hotel spustiti v gozd.

On pa se je tudi obrnil in zopet sva se merili s štirimi očmi.

»Ti si od tam gori — Nemec, kaj ne?« je rekel. »Kaj imaš opraviti tod?«

»Ah . . . oh . . . gospod . . . jaz iščem le redkih želišč . . . neumen človek, saj veš, kot vsi Nemci!«

»O seveda . . . gotovo želišča!« je vskliknil zasmehljivo.

»Neumen človek! . . . Psi ste, pasiji sinovi ste, še hujši kot neumni . . . Vohunit hodite sem! . . . Mhm! . . . Na, vsedi se tamle!« je zapovedal in pokazal na trhlo podrto smreko.

Poslušno sem se vsedel, on poleg mene.

»Ali imaš kaj za piti?«

»Da, gospod!«

Napravil je požirek, nato zmajal z glavo nejevoljno.

»Odkod imaš to?«

»Iz Podgorice, gospod. Dvajset krajcarjev za pol merice!«

»Tako! . . . Od tam torej prihajaš! . . . No, kako je kaj tam?«

»Kot navadno pri ubogih ljudeh! Črnogorci so ubogi, gospod!«

»Imaš kaj za prigrizek? . . . Ne? . . . No, potem pa . . . čakaj! . . . Na tu imaš ajdov kruh in glavo česna! Deliva!«

Jedla sva in pila. Steklenica je bila kmalu prazna.

»No, kako je kaj?« je rekel, ko sva se okrepcala »imaš kaj denarja s seboj?«

Vljudno sem privlekel iz žepa svojo listnico in mu odštel na roko vse svoje premoženje: petinosemdeset goldinarjev.

Ogledal si jih je vse po vrsti, kako se svetijo, kako žvenkečejo in jih zadovoljno vtaknil v žep.

»No, kaj ne? Imaš gotovo tudi kaj drobiža?«

»Gospod«, sem prosil. Tega mislim, da mi boš pustil! Imam še dolgo pot pred seboj

Preiskal mi je vse žepe. Držal sem mu okrajlce od suknje narazen — dobil je nikelnasto uro. Delala mu je silno veliko preglavice.

»Kako drago si jo plačal?«

»Pet goldinarjev sem dal.«

»Tako? — Kdaj si pa že slišal, da zlato ali srebro počrni? Nazadnje, čemu bi jo pa imel? Saj poznam čas po solncu.«

Vrgel jo je ob bližnjo deblo, da se je razletela.

»Poglej no, kakšen si, gospod! Ali bi mi jo ne mogel pustiti?«

»Ah kaj! Si boš že drugo kupil. Saj vi Nemci imate denarja kot črepinji!«

Nato je vzel izza pasa svoj zakrivljen meč ter mi razrezal malho in tul.

»Sedaj pa lahko greš!« je rekel.

Vstal sem, pa se nisem ganil z mesta.

Opazoval me je premišljeno in miril od nog do glave.

»Lahko greš! . . . Toda, ne smeš praviti, da smo mi divjaki! . . . Na, tu imaš kos kruha! . . . Jej ga srečno in zadovoljno. In tu . . . na, tu imaš še svoj drobiž nazaj! . . . Dva goldinarja in pet krajcarjev. Samo da ne boš rekel, da smo divjaki!« — Govoril je resno, človekoljubno . . . »Pojdi sedaj . . . Bog s teboj, ali ne oziraj se nazaj, če ne bom streljal! . . . Drži na levo . . . Na desni stanujejo hudobni ljudje, pravi ronarji . . . Ti ti bodo pobrali še tvoj drobiž!«

Pozdravil sem in se obrnil, nato potoval štiri dni — čez sto kilometrov sem napravil da sem prišel do našega konsulata.

Tu sem napisal pismo na pristojno vojaško oblast in zahteval, naj se mi povrne škoda.

Prejel sem odgovor:

»Za osebne dogodke se ne zanimamo!«

SREČANJE.

A.: »Če se ne motim smo se videli pred enim mesecem v tej restavraciji!« Vaš plašč se mi zdi tako znan!

B.: »Saj ga še nisem imel!«

A.: »Ne vi, ampak jaz!«

TETA.

»Greš kaj rad v šolo, Mirko?«

»O, da, rad grem v šolo, tudi iz šole grem rad, samo v šoli je dolg čas!«

kakih pet kapljic — tule v to kovinasto stvarco!«

Nato vzame šef udvorljivo moj vžigalnik, zlije vanj pazljivo bencina — vajenci stoje okrog — šef pritisne za gumb in vsi se vesele nad lepim, modrim plamenčkom!

Nato vprašam jaz:

»No, koliko sem pa sedaj dolžen?«

»Ah — nič«, odvrne lekarnar, in mi ga vrne. »Prosim, prosim! Saj ni govora vredno!«

Zahvalim se, pozdravim in grem — z mojim vžigalnikom.

Tako potujem že dve leti okrog in nisem še potrosil visnarja radi bencina!

Medtem ko sem potoval,

sem imel mnogo veselja s tem! Doma, v Vipavi pa ni šlo tako gladko!

Tu sem bil že pri vseh lekarnarjih, štacunarjih, pekkih in prodalcih sadja, celo v Vipavski garaži. Pri nekaterih celo dvakrat, trikrat. Če se le od daleč prikažem, že zavpije trgovec:

»Ti, komi! Tam prihaja zopet tisti človek s svojim vžigalnikom! Vrzite ga ven!«

In ne puste me v trgovino pod nobenim pogojem, pod nobeno pretvezo! In tudi v lekarno ne!

Le še nekateri avtomobilske družbe v Trstu me zalagajo z bencinom.

Sicer pa moram večkrat v tovarno bencina.

V Trst pa človek ne more vsak dan! In vi poznate kraško klimo po zimi, posebno pa še, odkar vozi korijera, ki včasih škriplje tako, da preglasj burjo! In jaz moram vsak teden v Trst po bencin in vsak mi veruje, da pri tem marsikdaj tvegam svoje življenje po Goškem Pilu!

Koliko časa zapravim in koliko denarja! Res pravi dragoceni dar — ta vžigalnik!

Po Roda Rodj Karlo.

NA POTOVANJU.

Potnik pride v restavracijo. Mlada, lepa natakaraica mu ponudi jedilni list. Zelo mu ugaja lepa, mlada natakaraica!

»Zelo vroče, kaj ne, danes? je pripomnil ljubezljivo!«

»Da res!« je odgovorila mrlzlo, in včeraj je bilo tudi vroče, in jaz se imenujem Mici, in jaz vem, da sem zelo lepa in imam lepe modre oči, in sem že več časa tu, in mi ugaja zelo to mesto in ne mislim, da sem prelepa za restavracijo. Ne vem, kaj se je zgodilo hudega danes zvečer v mestu, in tudi če bi vedela, ne bi šla z vami gledat. Moj brat je tu v restavraciji kuhar in tehta 120 kil in je rad jezen! Kaj hočete gospod?«

Potnik pomisli nekoliko nato reče: »O nisem tako zelo lačen«. Prinesite mi čašico kave in kruh s sirom in maslom!

NOVICA.

»Milka, moram ti nekaj strašnega povedati! Bila sem ravnokar pri ciganki, ki mi je prorokovala na karte, da bom čez eno leto vdova! Toda, kam hitiš vendar? Kam hočeš iti?«

»Na sodnijo! Da naznanim najino ločitev!«

Med gospodi.

»Poglejte gospico Imabeci, Kako vam ugaja?«

»Hm. No. Najboljše, da žensko vzamete tako, kakršna je.«

»Meni se zdi, da je najboljše, če se je sploh ne vzame.«

Snubač.

Šala v enem dejanju. Ruski spisal A. Čehov.

NATALIJA. Ne kričite, prosim vas! Smete pa kričati, da postanete hripavi od tega, doma, če hočete. Tukaj pa prosim vas, da ohranite zmernost!

LOMOV. Ako bi ne imel tega strašnega, mučnega utripanja srca, ako bi mi živci ne skakali v sencih, pa bi se pomenila nekoliko drugače! (Kriči). Volovja Luža je moja!

NATALIJA. Naša!

LOMOV. Moja!

NATALIJA. Naša!

LOMOV. Moja!

ČETRTRI PRIZOR.

PREJŠNJA in ČUBUKOV.

ČUBUKOV (pride). Kaj imata?

Radi česa kričita?

NATALIJA. Oče, pojasni, prosim

te, temu gospodu, komu pripada Volovja Luža: nam ali njemu?

ČUBUKOV (njemu). Moj dragi Luža je naša!

LOMOV. Oprostite, Štefan Štefanovič, odkod je ona vaša? Bodite vsaj vi trezno misleč človek! Babica moje tete je oddala Lužo v začasno, brezplačno rabo kmetom vašega deda. Kmetje so rabili zemljišče štirideset let, ter se privadili k njemu, kakor k svojemu; ko je pa napočil čas...

ČUBUKOV. Dovolite, predragi... Vi ste pozabili, da kmetje niso plačali zemlje naši babici radi tega, ker se je ta čas vršil za Lužo prepir in tako dalje... Zdaj pa vsak pes ve, namreč to, da je ta zemlja naša. Vi očitno mape niste videli.

LOMOV. A jaz vam dokažem, da je moja!

ČUBUKOV. Ne dokažete, moj dragi!

LOMOV. Pač, dokažem!

ČUBUKOV. Predragi, čemu kričite tako? S kričanjem namreč ničesar ne dokažete. Jaz si vašega ne želim, svojega pa tudi nisem voljan odstopiti. Po katerem zakonu? Ako le pride do tega, moj dragi, da ste vi namenjeni prepirati se za Lužo in tako dalje, da jo jaz rajšim podarim kmetom nego vam! Taká je!

LOMOV. Ne razumem! Kakšno pravico imate podariti komu tujo last?

ČUBUKOV. Dovolite vendar, ali imam pravico, ali ne! Glejte namreč, mladi človek, jaz nisem navajen, da bi govorili z menoj tako in tako dalje. Jaz, mladi človek, sem dvakrat starejši od vas ter vas prosim, govorite z menoj brez vznemirjenja in temu podobno.

LOMOV. Ne, vi mene smatrate za bedaka ter se mi posmehujete! Mojo zemljo imenujem svojo, pa še zahtevate, naj bi bil z vami hladnokrven ter naj bi govoril z vami po človeško! Dobri so-

Lovska.

(Satira.)

V naš lovski krožek je pripeljal prijatelj Peter gosta. Kakor nam je prijatelj že prej pravil, je moral biti gost velik lovec pred gospodom in vsi smo napeto pričakovali, kdaj nam pové katerega njegovih izvanrednih doživljajev. Ko se je možic do grla nasrkal dobre vipavske kapljice, je začel.

»Pred petimi leti sem bil v Indiji na lovu. Taborili smo v bližini razdejanega tempelja. Ker je bilo ponoči grozno vroče, nisem mogel spati. Vzel sem mojo dobro puško ter se podal na sprehod. Komaj sem se oddaljil 20 korakov od taborišča, me že naskoči tiger. Pomerim — pumf! in tiger pade mrtev. Vržem ga v mojo lovsko torbo ter nadaljujem sprehod. Kar me čez 10 korakov napade lev. Pomerim — pumf! in lev je mrtev. Vržem tudi leva v mojo lovsko torbo ter nadaljujem sprehod. Ravno hočem zaviti v majhen gozdič, ko me napade ogromen nosorog. Pomerim — pumf! in nosorog se zvali. Vržem ga v torbo ter zavijem v gozdič. Ravno ko si hočem zažgati viržinko — me napade z glušečim trobentanjem velikanski slon. Hladnokrvno pomerim — pok! in slon leži mrtev. Vr...«

»Čujte!«, se oglasi profesor S., ako vržete še slona v torbo, dobite klobuto...«

»Pusti ga vendar«, miri prijatelj Peter. »Ali nisi čital podlistek »Moč preteklosti?« Gospod je namreč zopet vtelesen! »Lažnjivi Kljukec«.

AV!

V nekem trgu, kjer imajo še nočne čuvaje, ki trobijo ure, je prišel neki zakonski mož malo pozno pod okrilje svoje zakonske polovice in je pri tem zadel tako nesrečno ob stolico, da je ta nemilo zaropotala.

Žena se zbudi in bravi: »Kaj pa je to? Tako pozno prideš domov.«

»Deset je odbila.«
»Kako? ko pa je čuvaj pravkar eno trobil.«

»Saj ničle ne more trobiti.«

ČLOVEK SE OPRIME VSA KE BILKE.

Gospod Cizara je šel s svojo ženo in malim, šele nekoliko mesecev starim sinčkom v gledališče. Takoj v prvem dejanju je pričel otrok vpiti in iokati. Vstopil je gledališki sluga in rekel gospodu Cizari, da bo moral zapustiti gledališče, če bo otrok še vpil.

Drugo dejanje. Dolgočasno! Gospod Cizara zašepče svoji ženi: »Ti uščipni no malega!«

Zakaj? Zato.

Zakaj so pobrali sežanskim goščem inštrumente?

Zato, da se bodo sežanski občinski uslužbenci učili na nje piskati »Giovinezzo«.

Zakaj jo je popihlal sežanski občinski tajnik »Čičgoreo« iz Sežane?

Zato, ker se je bal dobiti od Sežancev po grbi.

Zakaj je ustanovil »striček pod koštanji« Sežanec še en mesečni semenj?

Zato, ker je mislil, da bodo Kraševci na tem semnju svojo naofodnost prodajali, pa se je zmotil »striček«.

Zakaj se misli isti »striček« v kratkem preseliti na Opčine?

Zato, ker misli, da mu bode tam bolj zrak ugajal.

Zakaj se »Pepi« iz sežanskega »Portarturja« ni udeležil poprave vaške poti?

Zato, ker se boji, da bi po tej poti vaški komunisti vozili kanone, s katerimi bi streljali na njegov grad.

Zakaj se je ex predsednik sežanskih bandistov napil, potem, ko je prečital predzadnjega Čuka?

Zato, ker je bila zapisana v Čuku čista resnica.

Zakaj sežanski zakonik ne objavi nikdar v časopisih, koliko oslov pride v Sežano na semenj?

Zato, ker se boji, da bi tudi sebe zraven zapisal.

Zakaj se plačujejo sežanski semenjski delavci vedno v gostilni?

Zato, ker sežanski semenjski upravitelj ne ve, da se delavcev v gostilni ne sme plačevati.

Zakaj ne stolčejo s stropa sežanske cerkve, še tisto malo malte?

Zato, ker dvorišče od »strica spod kostanjev« ni še potrebno popravila.

Vesel naj bo.

Gost: »Ali je res, da ste že zadnjo porcijo pečenke pravkar oddali?«

Natakar: »Res je. Toda, bodite veseli.«

sedje ne ravnajo tako. Štefan Štefanovič. Vi niste sosed, marveč usurpator!

ČUBUKOV. Kaj ste rekli?

NATALIJA. Oče, takoj pošlji na Lužo kosce!

ČUBUKOV (Lomovu). Kaj ste rekli, milostljivi gospod?

NATALIJA. Volovja Luža je naša in jaz ne odstopim, ne odstopim, ne odstopim!

LOMOV. Bomo videli. Jaz vam pri sodnji dokažem, da je ona moja.

ČUBUKOV. Pri sodnji? Lahko greste na sodnijo, milostljivi gospod in temu podobno! Le idite! Jaz vas poznam, vi ste namreč samo čakali trenutka, da začnete pravdo in tako dalje... Spletkar! Ves vaš rod je bil prepirljiv! Ves!

LOMOV. Prosim, ne onečaščajte mojega rodu. V rodu Lomovih so bili sami pošteni ljudje ter ni bilo nikogar, ki bi se nahajal v rokah sodišča vsled

zapravljivosti kakor vaš ded!

ČUBUKOV. A v vašem Lomovskem rodu so bili sami norci!

NATALIJA. Vsi, vsi, vsi!

ČUBUKOV. Vaš ded je bil pijanec, a mlajša teta, namreč Nastazija Mihajlovna, je zbežala s stavbarjem in tako dalje...

LOMOV. A vaša mati je bila grbava. (Prime se za srce). V boku me je dregnilo... V glavi sunilo... Očetje... Vode...

ČUBUKOV. Vaš oče je bil kvartlač in požeruh!

NATALIJA. A teta je bila klepetulja, kakršnih je malo!

LOMOV. Leva noga mi je umrla... A vi ste spletkar... Oh, srce! Sedaj nobenemu ni več tajno, da ste vi pred volitvami pod... V očesih so iskre... Kje je moj klobuk?

NATALIJA. Podlo! Nepošteno! Grdo!

ČUBUKOV. A vsi sami ste zloben, licemerski in kovaren človek. Da!

LOMOV. Tako, moj klobuk... Srce... Kam naj grem? Kje so vrata? Oh!... Zdi se mi, da umiram... Noga se kar vleče za menoj... (Gre k vratom).

ČUBUKOV (za njim). Da več ne prestopi vaša noga mojega praga!

NATALIJA. Pojdite tožit! Bomo videli!

(Lomov omahujoč odide).

PETI PRIZOR.

Čubukov in Natalija Štefanova.

ČUBUKOV. Vraga! (Hodi razburjen sem pa tja).

NATALIJA. Kakšen lopov! Pa naj zaupa potem človek dobrim sosedom.

ČUBUKOV. Odurnež! Strašilo za v grah.

NATALIJA. Pravcat izvržek! Osvojil si je tuje zemljišče, pa se še predrzne pripraviti se.

(Dalje.)

Zakaj že toliko časa v Sežani ne gori?

Zato, ker je sežan:ka družba »Dalmat Furlanš« ukradla sv. Florjanu golido, in sedaj nima s čim gasit, dokler mu golido ne dajo nazaj.

Zakaj je bil predzadnji Čuk v Sežani hitro razprodan.

Zato, ker je o nekaterih Sežancih nekaj novega povedal.

Pravijo plačanske »pupe«, da jim še sedaj leži Čuk na srcu, ker je zadnjič vtaknil svoj kljun v Plače in slučajno dobil tam gadję gnezdo. N. in P. da nista mogli jesti dva dni. Bog daj norcem pamet!

Mož z devetimi političnimi prepričanji

(Spisal: Karlo B.)

Šla sva v drevored in medveržinko, mi je razodel svoje politično prepričanje:

Ko je prvič potegnil: »Jaz... jaz... sem... nekaj, kar je na sredi: to je vse in pa nič!«

»Kako to? Če ste vse, ne morete biti nič; in če ste nič, ne morete biti vse!«

»Pa je tako!« in je potegnil drugič: »Vidite: po svoji ideji sem komunist, v praktičnem življenju pa ne morem biti, ker imam trgovino, hišo, najemnike in še precej imovine. Zato sem fašist! To je moje praktično prepričanje! Ker sem pa tudi idealen človek, sem pa narodnjak; to je moje idealno prepričanje!«

Potegnil je tretjič, močno potegnil in stisnil čelo v gube, tako da sem skoraj videl, kako so se mu možgani skrčili in zopet napeli kot stara, hripava harmonika.

»No in potem?«

»Potem sem tudi krščanski socijalist, zato ker zahajam v družbo prijateljev, ki so krščanski socijalisti! To bi bilo nekako prijateljsko politično prepričanje, ki ga imam in javno izpovedujem iz pijetete do prijateljev!«

Potegnil je četrtrič, tako, da se je cigara zaiskrila in se sesul nabrani kupček pepelčka, na njegovo nogo!

»No in?...«

»In poteta sera pristaš samostojne kmečke stranke. Prvič zato, ker je bila moja mati kmečka; a pokoljenja, še bolj pa, ker posečajo mojo gostilno samj kmetje in me s svojimi debatami vsak večer prepričujejo! Kaj ne, vi ste prepričani, da se lažem in ne motite se. Pa to so malenkosti...«

Zopet je potegnil in puhnil dim v zrak s tako eleganco, da sem se kar čudil.

»No in potem sem jaz tudi radikalec! Iz spoštovanja do Pašičeve sive brade! Da! To bi bilo nekako spoštovanjsko politično prepričanje z ozirni na davke. Saj razumete! Človek se ne sme kretati samo v sferah idealizma, more včasih stopiti tudi na trda rečna tla in obrniti svoj žep proti vstru le toliko, da ga napolni, ne pa da mu ga tudi odnese...«

Tako se je razburil... bogme, da je tako globoko mislil... in tako srdito potegnil, da se je cigara zasvetila tik njegove roke in ga spekla. Zacvilil je, tako ga še nisem slišal zacviliti in vprašal sem ga:

»Za božjo voljo, kaj pa je?«

»O samo cigara!... Sicer pa...«

»Ali jih imate še?«

»O da, šel!« In jih privlekel celo pest iz notranjega žepa.

»No, ne mislim cigar! Političnih prepričanj, če imate še kaj?«

»Seveda! Tuči Radičevce

sem! Iz čisto gola ga navdušenja, da se je Radič združil s Pašičem in tako stvoril zopet novo stranko. Kajti čim več strank, tembolj kulturni! To je moje načelo. To je nekako vzhučeno politično prepričanje!«

»Da, tudi?«

»Da, dal! Saj sem tudi Spahovec! Morda se čudite, da se zanimam za Turke? No, jaz sem pošten mož in zahtevam, da ima vsak svoje prepričanje in zato sem Spahov pristaš, ker vem, da ima prav, ker zahteva svojo pravico! To bi bilo nekako pravičnanje o pravem političnem prepričanju!«

»Za boga, potem jih pa imate kar cel kuš!«

»In in še ero povrh! Kljub vse mu svojem prepričanju, resničnemu prepričanju, sem tudi prepričanju narodnih socijalistov! I. gola vzroka namreč, ker naso komunisti in komunistov se jaz zelo bojim, čeprav sem njihovega prepričanja! Zato veste, ker imam hišo, gostilno in najemnike! To bi bilo nekako politično prepričanje utemeljeno radi strahu pred še hujšo nevarnostjo...«

Tako se je bil razgrel, da je segel v žep po vžigalice, vzleno iz škatljice, jo podrsal po hlačah, da se je vžigala in si hotel prižgati cigaro. Ker pa jo ni imel v ustih, se je stransko spekel! Pričel je sto-

kati in mi povedal, da je temu kriva le ta nesrečna politika, ki ga tako razgreje, da ne ve kaj dela! Prosil me je, naj stečem k njegovi ženi na dom! Ker mi je pa pozabil povedati, po kaj; nisem šel!... Ker ga torej nisem razumel, kakor tudi prej ne, sem odšel domov in premišljeval o možu z devetimi političnimi prepričanji in sem si nekaj mislil...

ENAKI Z ENAKIM.

Nek oceanski parnik je vozil v pristanišče mesta Southampton, ko mu je prišla nasprotj mala ladjica, ki je vozila remog, in mu zaprla pot.

»Pojdi s poti s svojo umazano, staro ladjo!« je vskliknil iz krova nek častnik.

Zarjaveli obraz se je prikazal iz male ladje in zakričal:

»Ali ste vi kapitan tiste ladje?«

»Ne; sem najvišji častnik!«

»No potem govorite raje s sebi enakim. Jaz sem pa kapitan te ladje, pokličite kapitana vaše ladje!«

DOLGČAS.

Gost: »Vi natakarkar, recite kapelniku, naj kaj drugega zaigrajo!«

Natakarkar: »Imate kako posebno željo?«

Gost: »Daj, kaj dolgočasnega, ker ne morem vašega zrezka v tako hitrem veselem ritmu pojesti!«

PRI ZDRAVNIKU.

Zdravnik: »Tako, globoko dihajte in rečite trikrat: devetindevetdeset!«

Bolnik: »297.«

NE VE GOTOVO.

»Stražnik, veste za gotovo, če je bil obtoženec pijan?«

»Čisto natančno ne vem, toda njegova žena je rekla, da je prinesel domov, neko pokrivačo in hotel z njo na gramofon igrati!«

LAPSUS LINGUAE.

Gledališki ravnatelj Rupsuspupsus je zelo strog! Če se na odru ne obnašajo dostojno, potem strehanca - orehanca — joj, joj!

Včeraj je zvedel — pri skušnji — da se je njegova naivna in ljubljena spustila v pogovor s častniki.

Strašansko divje je prihrumel zvečer v gledališče. Stopil je na oder in zakričal:

»Drage dame! Povem vam, da moj bordel ni noben teater!«

Natančno.

Gospod. Kaj pa ti stojiš tu že pol ure?

Deček. K sladčičarju grem. Pa je dejala mama, da ne smem prej čez ulico, dokler ne gredo vojaki mimo. Pa ni nobenega.

Eh, ženške!

Kak' ženski svet je zdaj prefrigan, nam spodnja pesem predočuje; po dolgem in počez prečitaj, kak' mlada žena verze kuje.

Soprog njen stari, za petami, če kretnje njene zasleduje; kljub temu vendar ne opazi, da drugi zvezo trga, ruje.

Res ženski svet ni karsibodi, igrati zna različne vloge, umetno splete vse zvijače, da ne zabrede do nesloge s svojim možem, če je gumpec, ker ženo preveč obožuje, ji vse veruje; toda revež na prsih kačo si neguje.

Ni ravno malo teh slabičev, čezmerno ki so udani ženi; le-ta gotovo da ga vara, prokleta malo zanj se zmeni.

Vam eno izmed teh opišem, za nos moža kak' je vodila, pisala kitice in pesmi, a ena pesem dvem služila.

Zaljubljen mož njen v kontoarju, presrečen pisma je prejemal, nato pa mlajši sotovariš, njegovo ženo je objemal.

Obvešččen bil seveda v pesmi, v besedah prvih z vrha doli; in zvesti kompanjon, tovariš, na peti sukal se okoli.

takoj ko švignil je s pogledom čez rame mu, od strani leve, bo ženini mož čital verze, ta suženj nje — potomke Eve.

Prebiral dvakrat, trikrat vrste, seve počez, v njih sama laž; po dolgem prve pa besede, prezrl je vedno, gumpec Blaž!

Bahato se nato izražal, da pesniško nadarjeno, mu mlado, lepo, zvesto bitje, od Boga je podarjeno.

Umevno, njegov sotovariš, da kihal, kašljal je v zadregi, pomiloval na tihem njega, čimprej se izognil mu — nadelgi.

Hitel je že po cestnem tlaku, naravnost k znani mu postaji; zakonolomko mlado, zvesto, za roko vodil ob ograji.

Zasenčeni gozdiček mali, si služil hvalo in priznanja za sveži zrak, opojni vžitek, sestanke za ljubimkovania.

Zamišljeno gospod je bulil oči v račune v kontoarju, ter v verze ljubljene soproge, prej ko odšel po trotoarju.

Samoten se sprehajal dalje, razmišljal, slutil zagonetko; a končno sam si je razlagal, utrgal v parku ko je cvetko:

No, v gorah sveži zrak ji prija
Tud' cvetka med zidovjem vsahne,
zakaj bi to ji ne privoščil...
Pomirjen sede — se oddahne.

Iz nedrije potegne zopet najdražje njemu pisemce, polglasno ter ponovno čital je verze ki drugikrat sledé:

VIŠEK SKOPUŠTVA.

Oče gre s svojim malim sinčkom Lojzkom v mesto. Ker pa slednji s svojimi kratkimi koraki me more očeta dohajati, mu atek reče: »Lojzek delaj večje korake, ker si s tem prihraniš na podplatih«.

Nova uganka.

Koliko je polovica od

XII.

Pa zite: uganka je zvita; prav je treba odgovoriti.

Kdor prav odgovori in priloži pismu dve znamki po L. 1.— (Jugoslovani Din. 6.—) dobi lepo knjigo »Pomladančki«, in bo v prihodnjem listu objavljeno njegovo ime.

Razume šalo.

„Povejte mi, gospodična, ali je vaš oče zelo strog?“
„Drugače zelo, toda če mislite resno z menoj, zna razumeti tudi šalo.“

PRESITI LJUDJE.

V Ameriki je milijonarjev sin ubil šestletno deklico. Dejal je, da zato, ker je vsega sit in bi bil rad storil kaj, da ga malo razgiblje. Njegov oče, ki mu je izpolnil vsako željo, je odvetnik in trdi, da sin nima vseh kolescev v redu. Sam ga bo zagovarjal.

V tem slučaju bi bilo najbolje tako kot v pravljici, da bi ljubi Bog poslal palico ven, da bi očeta natepla, ker ni hotel sina tepsti, da mu je predolgčas na tem svetu. Tega mnenja je namreč Čuk na palci, ki pa ni ameriški milijonar.

V MESNICI.

Gospa pride v mesnico in želi telečjo glavo. Mesar, majhen trebušnik, hoče gospej ustreči; slednja se pa prestraši in uide iz mesnice, ko zasliši, da je mesar poklical svoje ga hlapca z besedami: »Nande pridi hitro sem in razsekaj gospej glavo!«

PRI POROKI.

Župnik (ženinu): Čujte, točni pa niste. Vaša poroka bi se morala že pred pol ure vršiti.

Ženin: Oprostite. Prihodnjič bom točnejši.

Rešena uganka

z dne 24. septembra. V hlevu je 37 rac in 23 kuncev in zajcev 37+23 = 60 glav, race imajo 74 nog, kunci in zajci imajo 92 nog, skupaj 166.

Prav so rešili:

Novak Adolf, Idrja; Vidomir Plesničar, Gorica; Simčič Davor, Matulje; Poljšak Ivan, Trst; Kastelec Josip, Trst; Čekada Josip, Il. Bistrica; Karel Malalan, Bistrica; Ivan Virant, Bistrica; Sl. Arko, Ljubljana; Angela Sepin, Trst; Ivanka Smrdel, Slavina 66; Dekleva Franc, Slavina; Vrnel Pavla, Koče; Milček Sušteršič, Rakek; Paušič Milko, Gorica; Orbančič Drago, Maribor; T. M. Trst; Lozej Stana, Ljubljana; Gino Voscon, Trst; Spazagna Angelo, Lodsiz; Ana Ivančič, Kanal; I. Lodič, Trst; Mimica Leban, Solkan; Zupanc Viljem, Ljubljana; Josip Melinc, Kobarid; Franjo Štrnel, Maribor.

ODGOVOR.

Jaz pa pojdem na taljansko,
jaz pa pojdem... na taljansko,
na taljansko,
na taljansko,

smo peli včasih ob nedeljah in naše lepe budanjske punčke so nas poslušale, ali na svojih okencih, ali zunaj na vasi. Danes jo pa zakrulimo, zažugamo, zažagamo najbolj veselo:

Jaz pa pojdem na Ipavsko,
jaz pa pojdem na Ipavsko,
na Ipavsko,
na Ipavsko,

gor na vaš budanjsko, gledat, kaj delajo lepe Budanijke: Ančka, Marija, Francka, Zofija in Mici in Kati — ena je Ličen, druga je Curk, dve sta Mikuž, ta zadna Debevc. Vse so poslale, mi lepe pozdrave iz Svete Gore. Jaz pa dejal sem: »Ali so nore!« in se smejal sem: Da bi vsem pisal... kje so denarci! Marke in boli, so dragi tod doli. Zato naj ponese Čuk, pozdrave, odzdrave, nas pa odreši teh muk, — Čuk, ponesi zahvale Čuk, Čuk!...

TEŽKI ČASI.

»Že več let delam z izgubo v trgovini in plačam lepo vsoto vsako leto, da krijem deficit.«

»Zakaj pa potem ne zapreš trgovino?«

»Od česa pa naj potem živim?«

V ZAMIŠLJENOSTI.

Krčmar (novodošlemu gostu, ki je pravkar sedel): Oprostite, ta stol je zaseden.

Gospod: Ojej — na koga pa sem sedel?

NESREČA V NESREČI.

Ona: Ali se spominjaš. Na tem mestu sva se pred petimi leti spoznala ob priliki neke avtomobilne nesreče.

On: Da, da; nesreča nikoli ne pride sama.

IZJEMA.

»Povejte mi, kaj vam je ljubše, poroka iz ljubezni ali radi denarja?«
 »Poroka radi denarja.«
 »Torej me vzamete radi denarja?«
 »Ne. Pri vas naredim izjemo.«

Senzacija.

Dne 19. septembra t. l. se je na športnem igrišču v Mariboru vršila grozna nogometna bitka med moštvo delavnice drž. žel. in kurilnice. Čuk, kateri je vsepovsod navzoč, si je tudi ogledal to krvavo tekmo in ker ne more držati svoj vedno nabrušen kljun, katerega vtička v vsako stvar, hoče sedaj opisati potek tekme ter njegove kritike, ki imata to redko lastnost, da je od začetka do konca resnična in pravična.

Točno ob 15. uri se je moštvo postavilo v krog ter zaklicalo trikrat svoj — zdrav, zdrav, zdrav. Čuk ve, da si je marsikateri igralec ob tej priliki mislil: Bog ve, če bom še tudi po tekmi zdrav! Nato so se podali na svoje mesto, s strahom v srcu pričakajoč prvi udarec po nosu, trebuhu, med noge itd. Žoga, ekspedirana od noge g. Doińska, švigne kot raketa visoko v zrak. Nekoliko trenutkov pozneje pade prva žrtev, ampak ne razbito glavo, samo od strahu ker je žoga, padajoča na zemljo, skočila med njegove noge. Pa ni čuda, po dolgih letih prva žoga, velika kot letalska bomba pa vendar nekoliko bolj mehka. Težke poškodbe žrtev ni zadobila. Le nekoliko je prebledela. Po natančni informaciji pri svojem sosedu je Čuk izvedel, da se ta obžalovanja vredna žrtev imenuje — Soklič. V nadaljnjem poteku igre se je še mnogokrat kotal po zemlji, izogibač se z veliko spretnostjo žogi. Z namenom, doseči večjo hitrost, je med tekmo z velikim uspehom posnela lokomotivo, on je namreč tako glasno dihal in pihal kot lokomotiva kadar vleče tovor 800 ton, ves napor pa je bil zastoni, le Čuk se je hudobno smejal svoj žrtvi.

Druga žrtev je bil g. Fischer, sicer ne od strahu, pač pa se mu je žoga v svoji nepremišljeni hudobiji zarila pod trebuh na jako občutljivo mesto, lice mu je v tem hipu bilo podobno kisl kumarji. Ze mu je Čuk hotel prinesiti »Hoffmanove kapljice«, ko je g. Fischer zagledal žogo zopet v svoji bližini, en skok in s strašno maščevalnostjo brčne isto daleč od sebe in — o čudež — v gol nasprotnika. Tri sekunde trajajoče ploskane publike ga je nagradilo za ta junaki čin in solnce zadovoljstva mu je zopet zasijalo na licu.

Na levem krilu je Čuk že dalj časa opazoval moža mogočne postave, ki je v enomer tekel z brzino »Simplex Expressa« gor in dol po igrišču kot lovec, ki želi vloviti zajca z rokami. Žoga ga je navidez imela za norca,

vedno se je kotala tam, kjer njega ni bilo ali pa njega ni bilo tam, kjer se je nahajala žoga, vendar enkrat se zaleli žoga slučajno tudi v njega, en soigralec hoče isto odbiti, pa ga sune velikán z rokami od sebe pa se v istem momentu prevrže čez njo, medtem ko brčne njegov nasprotnik žogo s zmagoslavnim vzklikom vsko v zrak. Čuk je izvedel zopet od svojega sosedu, ki je menda poznal vse igralce, da je ta velikán g. Zagorc. Čuk si je zabeležil njegovo ime ter ga bo ob prvi priliki predlagal ministru saobračaja v svrhu odlikovanja z redom »Svete brce I. kl.« Čestitamo! Omeniti je treba še gg. Turk, Jenko, Dolinšek in Sabran, ki so s svojim hrabrim držanjem in spretnim igranjem pripomogli k lepemu uspehu. G. Safran-a je treba še posebej navesti kot mučenika nogometnega športa, ker mu je žoga priletela z vso svojo nepremišljeno surovostjo v obraz tako, da nosi še danes na levi strani svojega, od zmage še vedno se sijajočega obraza, $\frac{1}{2}$ m² veliki opeševalni »pflaster«.

Moštvo kurilnice je zvesto svojemu službenemu mestu delavnici pošteno zakurilo, ampak kljub vsem naporom ni moglo zbrati toliko parne sile, najbrž vsled slabega kurilnega materiala, da bi zavozilo delavniško karjolo na napačen tir t. j. v pogubo. Končno je bila bitka završena z sijalno zmago delavnice 3:2. Moštvo se je zopet sestalo polnoštevilno v krogu ter zopet trikrat zaklicalo svoj zdrav, zdrav, zdrav, kar pa ni bilo na mestu ker so bili vendar mnogi odlikovani z Sv. brco I. II. in III. kl. v hrbet, trebuch in na tri črke (r.) ter isti gotovo niso bili več zdravi. Mrtvih hvala bogu ni bilo, čeprav je od začetka izgledalo kot da jih bo najmanj polovica stegnila copate.

To je bila senzacija Maribora, o kateri bodo še naši potomci z občudovanjem svojih hrabrih pradedov govorili, kroniki pa bodo to zabeležili med svetovne dogodke 20. stoletja. Čuk na palci pa veselo vzkligne

Zdrav — zdrav — zdrav!

BUDANJKAM.

Napravile so se Budanke na Sveto Goro. Hladno jesensko jutro je bilo, dolji od Zavetnikov je pihala burja, da je dvigala v zrak krila in predpasnike. V budanjskem zvoniku je odbila ura štiri po polnoči! Tedaj se je spomnila Ančka in z Ančko se je spomnila Marija, z obema pa Zofija. Z vsemi se je spomnila Miči, Marička, Mica in Karolina ter Julija, nazadnje se je spomnila še Kati (na Jankota so se spomnile, ki je tam daleč v deželi talianski. Pomislile so, kadar so se ozrle na lepo tiho noč, v kateri pa je razsajala strašanska burja, in so čenile v srcu... (oh vse imajo tako

vroča srčecal), da pomolijo zanj na Sveti Gori in še prel, da mu vse skupaj pišejo. (Ker vsaka se je namreč bala, da ne bi pisala Miči, Marička kaj drugače kot Julka, Ančka in Zofija). Lahko si predstavljam, kako so se vozile po ajdovskem »kafemalnu«, vse, vse si lahko predstavljam, samo tega ne, kako se je mogla ena podpisati na karto, ko se ni podpisala! To mi ne gre v glavo! In vendar podpisana je in se ni podpisala! In ko je vendar ona naj... sem hotel reči... nič, tukaj je zelo lepo vreme in jaz sem dobil kartico ter se najpri srčneje zahvaljujem, samo tega še sedaj ne morem podpisati se in vendar se ne podpisati. Torej hvala punčkam! Temle:

Curk Mariji (Dolga poljana), Curk Mariji (Budanje), Zofiji Ličen, Anici Mikuš, Juliji Mikuš, Kobal Mariji, Kobal Miči, Koren Marički, Koren Karolinji in Katici Debevčevi!

Posiljam zato tu, ker vsem ne mopsisati, če pa pišem prvi bo jezna druga, če pisem drugi, bo jezna prva! Tako bi nastala v Budanjah cela vojna.

Pozdravke in... Mikuš Janko. V Piacenzi; tisti dan, ko mi je zelo dolg čas po vas! Pozdrav pošiljajo še vsi in poln kož zahval za kartico iz Sv. Gore Angelici Lavrenčič iz Budanj, Štefančič Silvester, Piacenza.

Zraven pošiljajo še lep pozdraveček Budanjski, ki se nahajajo tu!

Pisma.

VRHPOLJSKE HLAČE IN DRUGO.

Nekoč je razlagal učitelj v šoli telegraf in je pojasnil učencem, da je ta stvar nekaj maček, ki ima glavo v Evropi, rep pa v Ameriki, pa stopil na rep, a spak zacvilil v Evropi.

Sam se zadnjič pri čitanju Gor. Str. spomnil na to. Stopil sem nekemu na repek, a je ta zacvilil prav neumno v Gor. Str. Tako sem si mislil in šel v rankega strica omaro gledat, če imam še kake hlače, da mu jih zopet posodim, ker si štejem takorekoč

čast, da me je po časopisih raztrobil, ker sem mu jih posodil, namreč hlače. Pa sem zelo skromen sicer in se prav spoštljivo priklonim tudi onemu, ki nosi hlače rankega strica. Pomagam iz zadrege prav rad, pa če g. Fe. res nima za svoj ženski štab zadosti hlač mu jih one zgorajimeno vanega rad posodim. Pa prosim, ja ne po časopisih. Prevelika čast zame. Samo da bo ustrezno in bodo kikije šle v penzljon.

In me končno strašno veseli, da je »Čuk« onemu štabu takorekoč dušna hrana in da jemlje iz njega vso kulturo. Bojijo se celo, da bi ne bili še drugi deležni teh dobrot, pa ga sežigajo v pečeh, a sami ga gošajo poželjni, a naj privoščijo tudi drugim to »leono. Lepo, lepo, da so tako ukamano. A gošanje ni olikano in napenja zavozljani del trebuha in zgođi se, da uide nazaj skozi grlo, kakor se jim je to zgodilo v Gor. Str.

Pa prosim brez zamore udani

Hrucipultus Konfuci.

Pravijo.

Pravijo v Vrhopolju, da je »Čuk« letošnje leto gotovo svoje gnezdo sezidal na Pepetovem orehu, kar pa ni mogoče, ker se pri klatenju orehov ni opazilo ne gnezda ne Čuka.

Pravijo, da so v Budanjah, blizu Briha odpri »Hotel pri treh čadah«. Bilo je zelo potrebno, prvič, ker se vina v Budanjah premalo po... to se pravi: stoči, popije pa preveč. In

potem bi točili brez koncesije. Oziroma vse skupaj ni nič res, ker hotel še nima vina, pač pa že vso hotelsko opravo: to sta izmed treh... dve »čadi«, ki bosta pač... kelnarili. Odprto je sedaj že itak čez polnoči, pozneje... s patentom... se bo lahko točilo do jutra, če bo tema seveda! Toda verjemite mi, da ne vem, kje je tisti hotel, ampak zelo radoveden sem radi tistih dveh »čad«.

Pravijo, da se bajé do spomladi iz dela načrt in ustanovi v Danah pri Sežani »Posredovalni urad« za ce neje nabavljanje bicikljev v Sežani nekaterim danskim biciklistinjam. Treba pač vendar skrbeti razvedrilo nežnemu spolu in s tem olajšati telesno razvedrilo ob nedeljskih izletih.

Pravijo, da najbrže ne pusté nekateri starši v isti vasi svojim gospodičnam-hčerkam, da bi se ostrigle po novi modi. Zadovoljne naj bodo s tem, da jim pa pusté kratka krilakikeljce, kar je bolj moderno.

Pravijo, da hodi neki postojnski »gospodin Janko« k nam v Senožče poslušat žuborenje našega vodovoda. Toda... :

Voda le šumi,

Mica mirno spi, —

On pa kisló se drži!

Pravijo, da so krejska dekleta tako izbirčna, da se jim noben fant ne dopade. Prihajajo iz drugih vasi, a tudi od teh ne morejo nič izbrati. Sedaj so pa fantje tako sklenili, da jim na jesen napravijo vsak po enega fanta iz koruzne slame. Če jim še ta ne bi všeč, potem pa jim Čuk preškrta vsaki po enega iz snega, da bi »bjondo«.

Pravijo, da se neka krejska punca hudo jezi, ki prihajajo k njej same fantje majhne postave. Fantje — varuje se, da kdaj ne zletite!

Pravijo, da bodo na Volarjih punce ustanovile zasebno Izobraževalno društvo, zato da bi porazile že ustanovljeno in da bi se predsednik in tajnik jezila.

Pravijo, da so Imeli Sežanci prekratkem mesnico »urhovega mesa«, prodajalo se je na drobno in na debelo.

Pravijo, da je šel neki petinsedemdesetletni zaljubljenec iz sežanskega »Gradišča« svojih bivših ljubici na »žornado«; imel je dnevno po petinštirideset lir in tobak.

Pravijo Sežanci, da ima hotel »Central« sleherni večer častno strazo zaljubljenih ponočnjakov.

Pravijo, da so se Sežanci smejali, ker so stric Trebušnik na mrtvi stali in v okno beli golobici kamenje metali.

Pravijo, da je železniška uprava orliškega »Jugoslavana« preimenovala v »Mailand«; Orlečani so vsled tega silno žalostni, ker bodo ž njim izgubili večšega diplomata.

Pravijo, da začne zadnji dan pusta, leta 3000 izhajati v »Ednosti« »Veliki IV« spiritistični podlistek profesora Gentile, kateri se je med tem prerodil v indijskega maga, ali po domače »coprnika«: »Gentil — Ebrama — Kakre — Pemo« (po slovensko pomeni to ime »Pobožno željo«.)

Podlistek bo imel naslov: »Kako se mi je leta 1923 po K. posrečilo asimilirati: »Živega Čuka na palci« in »Astralnega Jurja s pušo«. Za honorar dobi astralni 10 lir. Ker si pri takratni dragini ne zamore kupiti niti cigaret, se navdušeno obesi. Podrobnosti prinese »Čuk na palci« leta 3000 v juniju. (Pošteni naročniki naj pošljejo še tekmo meseca naročnino naprej.) (Sova je poslala očetu teli vrstic materialnih 1000 lir želeč mi ravnatoko dolgega življenja. O. U.)

Leta 4578 prinese »Čuk na palci« senzacionalno yest pod »Pravijo iz Boljunca«, da se je tamkaj obesil slovenski učitelj gospod Oljudnik, nosi-

telj Noblove nagrade za jezikoslovje, ker je znal pravilno razložiti novo slovensko besedo »okonjenje«, radi katere je delal ubogi Pater Škrabec v grobu po tri »Salto mortale« an dan.

Nesrečo je zakrivila mlada Slovenka, prerोजना v obliko srčkane »birtovske hčere« in posvečena v magične skrivnosti. Ponudila je simpatičnemu gospodu Olljudniku zeleno steklenico, okrašeno s zlatimi kabalističnimi znaki: T + E + R + A + N pomešan s H z O v kateri se je nahajala neka temnordeča tekočina.

Komaj je mož zavžil magično pijačo, se je nad njegovo glavo prikazala velika, svetlozelena kljuka nekdanje slovenske črke »Z«.

Mož se je spomnil začetne črke svojega nekdanjega imena in — nekdanj — sedaj — sam sobi storjene krivice, izjeklil magične besede: »Anko — Raist — Aben«, ter se smehljaje obesil na začarano kljuko.

Kljuka je zažarela v zarji mučnikov ter se raztegnila v ravno črto višnjevkaste barve in rumeno se kadec se je polagoma razgubila v vijoličasti konec obešenčevega nosa.

V tem hipu se je na zapadni strani obešenčevega telesa, približno v sredini, izvil v spiralni obliki »C-durju« podobno sivkast glas, tako poživljajočega duha, da je starega poljskega čuvaja Japo Glinca, kateri je nedolžno se zabavajoč opazoval cel prizor, kar odušalo dolgih krakov v bližnji gostilni »Pri plavi bovhi«, odkjer ga je »Moč preteklosti« privedla popolnoma nakisanega šele ob 5. zjutraj domov.

Pravijo, da bodo ljub. fiakeri vse konje u salame prodal, ker jim avtomobil konkurenco delajo.

Pravijo, da v Ljubljani »na Gričku« ni nič več »ptičku«.

Pravijo, da so odpovedali »Čaruga« s l. nov. gostilno. Kdo ga bo neki

nadomestoval v odboru gostilničarjev?

Pravijo, da prično drugi telenoziti stroje iz »Čaruga« tiskalnice v Novi ulici na ljub. barje. Uredništvo in Čaruga se preseli v sodno ulico, ker je tam vse bolj pri roki!

Pravijo, da pojé gospod »Djoka Č. Feder« (odkar ima »funtandzvanig« popusta na restavraciji), predpoldne kar po 3 župe.

Pravijo, da je Rakovski Čuk v nevarnosti ker tukajšni Auto-takse vozijo že po zraku.

Pravijo, da bi na Rakeku zvezli zrdnič kmalu Vovk Zeca tjel, ako se mu ne bi Vrabec za rep obesil. Čuk je gledal iz kantine.

Pravijo, da gradijo na Rakeku novo železniško zvez. Rakek - Zevše - Zevše - Javornik: naprej bo vozil pa tramvaj. To bo zopet za Čuka.

Pravijo, da R-kovškemu potičevalcu Čuka manjkata dva kolesčka; kdor razplaga ž njima, naj mu jih pošlje ker ja fetiš fant, dolg kod to vila hodi kod gorila, pa naj še kdo reče da fetiš fantov Rakek nima.

Pravijo, da Pepe na Rakeku ne gre več pod otche, odkar je dobil Abschied v H. r. engassi, tudi Martin trpi na vinu, Čuk pa nič, ker ga nima.

Pravijo, da je na Rakeku zadnje čase Zvezda čisto nazna, tudi Ivanjeselo je izostilo. Čuk pa išče, toda brez uspeha, vzeti si bo moral drugo smer, da izleži gretnike.

Pravijo, da so v Mariboru začele nositi neke ženske tako široke kikle, da bodo morali razširiti gotovo ulice.

Pravijo, da bo v Mariboru od sedaj naprej avtoonibus-pro net za tiste ljudi, ki so preleni iti lomu peš za iste, kateri hočejo biti prej pod kotrom.

Babica avtorizirana sprejema nosilce. - Govori slovensko. SLAVEC - TRS. - Via Giulia 29

Rum Jamaica 50 %	L. 14.50 lit. steklanica
Jajna krema maršala	12.50 " "
Cognac	10.50 7 ¹⁰ " "
Jajčni cognac	15.50 " "
Vino »Malaga«	10.- " "
Vino »Ligro«	8.- " "
Vino »Passit«	8.50 " "
Vino »Chianti«	L. 4.-, 4.25 in 5.500 steklanica ni vsela.
Laszlo - Vermouth - Asti - Spumante - lični najfinjši - Fernet - Bitter - Zganje in sirupi.	

Žigovjarna, Trg. Sv. Antona št. 7.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

I. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mesni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Širite Čuka na palci.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovca ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
»Sem zadovoljen z blagom!« vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Prejeto kupite šivni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo šivalnih strojev »Winselman - Titan« in »Anker« ter dvokolesne dobroznane znamke »Atena«. V zalogi imam nad 200 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje Titan in Anker, kateri so za umelno vezenje in šivanje najripravnejši. V vezanju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zaštopivo **Bianchi** dvokoles
Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana tverka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lesna mehanična delavnica in popravilnica via Duomo št. 11.
Sprejeta vsa popravila, katere se ločno in po ceni izvršujejo

Naznanjam sl. občinstvu, da sem otvoril tapetniško in dekoratersko delavnico v središču Postojne v hiši g. Kreigerja. Izdelujem po najmodernejših vzorcih garniture za hotele, gledališča kavarne, klube, sobe in postelje, ter vseh vrst divane. Prenovljenja otroških vozičkov, vozov, avtomobilov i.t.d.

Kdor si želi nabaviti kakšno gori navedeno stvar, naj naroči samo pri

Moravec Viktorju
Postojna št. 93.

izdeluje se samo prvovrstno in trpežno delo po jako nizki ceni, brez vsake konkurence.

Delo jamčim!

Delo jamčim!

Ado izdelek ne ugaja, sprejemem nazaj!

